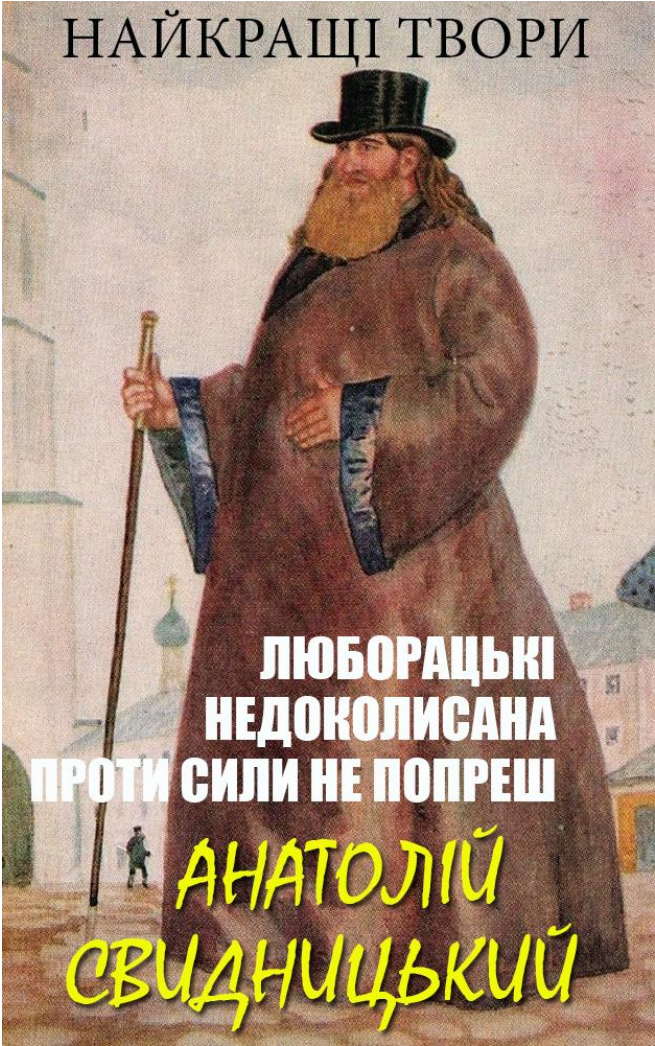

НАЙКРАЩІ ТВОРИ

ЛЮБОРАЦЬКІ
НЕДОКОЛИСАНА
ПРОТИ СИЛИ НЕ ПОПРЕШ

АНАТОЛІЙ
СВИДНИЦЬКИЙ

**Анатолій
Свидницький
Найкращі твори
Люборацькі,
Недоколисана, Проти
сили не попреш**

Анатолій Свидницький, видатний український письменник і драматург, залишив значний слід в українській літературі завдяки своїм проникливим і оригінальним творам. У його збірці «Найкращі твори» можна знайти такі перлини, як «Люборацькі», «Недоколисана» і «Проти сили не попреш». Ці роботи вражають глибиною психологічного аналізу, соціальною критикою та філософськими роздумами. Свидницький майстерно відтворює складні людські стосунки і соціальні проблеми, розкриваючи тонкощі української душі. Його творчість є цінним внеском у національну культуру, яка продовжує надихати читачів і досі.

*Publisher: Andrii Ponomarenko © Ukraine
Kyiv 2024
ISBN: 978-617-8454-39-5*

Люборацькі

Частина перша

Людей слухай, а свій розум май.

Приповідь.

I

Коло Умані, чи лучче — в Уманщині, і було і є сільце — хоч би й Солодьками його назвати. Город Умань в Київській паланці, та зараз же і Поділля починається, то в Уманщині лічаться і деякі села подолянські, — і Солодьки село подолянське. Славний то край, і люди там славні, і Солодьки дуже хороше село, тільки невеличке: так попід убіч хати пообгороджувані, коло кожної хати городець і садок. І церква в селі, як квіточка вбрана: обсаджена

липами, тополями, всякою садовою, а коло притвора дві комори, шопи, возовню видно, клуню і тік; на току скільки стогів ще торішнього хліба; за током ішов садок — великий та розкішний. Перед однією коморою стояла бричка, які й по лівий бік невидовижу: зелена, черевата, — і упряж на землі. Як приїхали звідкільсь та коні випрягли, то так лоском і покинули все — так і лежало. По подвір'ї всяка птиця ходила й ті гуси, що носом ворота підкидають.

Та знать на вітерець збиралось, бо одна попала шлею в зуби й почала термосичь, аж бричка скрипіла. — «Аса! аса-ля!» — хтось гукав дерзким голосом. Та й знов: «Масю, піді-но! он бач — шлею рвуть!»

На сей гук побігла дівчина через подвір'я, — начеб яка шляхтянка. На Поділля єсть спадки тої давньої гонористої шляхти, що «nie rozwalam» в сенаті гукала. Тепер вона звелась: і мову свою шляхетську забула, і віри відцуралась — словом, як там кажуть, та ж свита, та не так зшита. В своїх звичаях вони задержали — цілувать дівчат у руки і деякі слова: «проще», «добрий вечур», «добридень», «падам до нуг» та ще деякі, та й годі. Цим тільки вони й відрізняються від подолян-русинів, та ще одежиною: мають желетки тощо, а жінка зав'язують голову в хустку із купром — от трохи так, як київські міщанки; мають шляфроки —